

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **M. F.**, nar. X, bytem K., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem v Praze 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Praha 3, Olšanská 2, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2014 č.j. CPR-3916-3/ČJ-2014-930310-V242,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 12. 5. 2014 č.j. CPR-3916-3/ČJ-2014-930310-V242 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 28. 1. 2014 č.j. KRPA-75325-62/ČJ-2011-000022 (dále „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno podle ust. § 102 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „*správní řád*“), řízení o žádosti žalobce o stanovení nové lhůty k vycestování.

V podané žalobě žalobce především namítá nesprávně posouzený právní stav věci, nedostatečné odůvodnění a prokazatelné marné uplynutí původní třicetidenní lhůty k vycestování. Má za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se s odvolacími námitkami žalobce dostatečně nevypořádal. Konkrétně pak uvádí, že v prvostupňovém rozhodnutí zcela chybí odůvodnění toho, proč řízení o žádosti žalobce správní orgán prvního stupně zastavil. Žalovaný se vůbec nezabýval podle žalobce jeho odvolací námitkou, že správní orgán prvního stupně nepravdivě uvedl, že výjezdní

příkaz, podle něhož měl žalobce odcestovat do 14. 1. 2014, byl vydán poté, co dne 18. 12. 2013 skončilo trestní řízení se žalobcem zprošťujícím rozsudkem.

V dalších žalobních bodech žalobce namítá, že žalovaný měl postupovat podle ust. § 101 písm. c) správního řádu a stanovit žalobci novou lhůtu k vycestování z území České republiky, protože je zřejmé, že původní třicetidenní lhůta stanovená žalobci k vycestování prokazatelně marně uplynula. Uvádí rovněž, že vydání výjezdního příkazu je úkonem *sui generis*, a nejedná se tak o nové rozhodnutí, kterým by byla stanovena nová lhůta k vycestování. Vydání výjezdního příkazu naopak musí následovat po rozhodnutí, kterým se stanoví nová lhůta k vycestování.

Žalovaný se k podané žalobě nevyjádřil, resp. odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Při jednání před soudem, z něhož se žalovaný omluvil, žalobce setrval na všech žalobních bodech a opětovně zdůraznil, že žalobci marně uplynula lhůta k vycestování, a proto požádal o stanovení lhůty nové.

Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „*s.ř.s.*“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 *s.ř.s.*).

Podle ust. § 101 písm. c) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, jestliže nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůtu ke splnění povinnosti nebo dodatečně povolí plnění ve splátkách, popř. po částech. Zkrácení doby platnosti nebo účinnosti rozhodnutí anebo lhůty ke splnění povinnosti je možné podle téhož ustanovení pouze tehdy, stanoví-li tuto možnost zákon.

Podle ust. § 102 odst. 4 správního řádu rozhodne správní orgán usnesením o tom, že se řízení zastaví, pokud žádost účastníka neodůvodňuje zahájení nového řízení. Usnesení se oznamuje pouze žadateli a těm osobám, vůči nimž již správní orgán učinil úkon.

Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Městský soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů zcela srozumitelně a dostatečně přesvědčivě odůvodnily, proč bylo nezbytné řízení zastavit z důvodu uvedeného v ust. § 102 odst. 4 správního řádu, tedy proto, že nová žádost žalobce neodůvodňovala zahájení nového řízení.

Skutečnost, že se žalobce s podrobným zdůvodněním obou stupňů správních orgánů neztotožňuje, nemůže sama o sobě činit rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, je pravdou, že to způsobuje podle ustálené judikatury nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) *s.ř.s.*; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále „*NSS*“, ze dne 19. 12. 2008 č.j. 8 Afs 66/2008-71]. Zároveň však nelze institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabýval a vysvětlil, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, i když výslovně v odůvodnění nereaguje na všechny aspekty vznesené námitky.

Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně odůvodnil zastavení řízení tím, že žalobci již byla poskytnuta dostatečná doba na uzavření veškerých svých záležitostí a vycestování z území České republiky, kdy je třeba brát v úvahu, že rozhodnutí o vyhoštění je pravomocné a působí tak v něm předpokládané účinky. Navíc zákonnost správního vyhoštění byla následně stvrzena i městským soudem a rovněž NSS při přezkumu ve správním soudnictví. Z odvolání žalobce je zřejmé, že odvolací námitky jsou v podstatě totožné s námitkami žalobními, a sice že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, kdy podle žalobce správní orgán prvního stupně nedostatečně odůvodnil, proč nezvolil postup podle ust. § 101 písm. c) správního řádu, a že nebyly splněny podmínky pro postup podle ust. § 102 odst. 4 správního řádu. Žalovaný se s odvolacími námitkami vypořádal dostatečně a přesvědčivě včetně otázky výjezdního příkazu.

S ohledem na shora uvedeného městský soud dospěl k závěru, že obě přezkoumávaná správní rozhodnutí (prvostupňové i napadené rozhodnutí) nejsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť z nich jsou zcela zřejmé důvody, které vedly správní orgány k vydání právě těchto rozhodnutí. Městský soud nemá důvod odchýlit se od shora citované judikatury NSS s tím, že pouhá skutečnost, že správní orgány rozhodly o námitkách žalobce jiným způsobem, než jakým měly podle jeho názoru rozhodnout, nezakládá nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí.

Ani druhou žalobní námitku soud neshledal důvodnou. Základní spornou otázkou ve věci je, zda správní orgán postupoval správně, když postupoval právě podle ust. § 102 odst. 4 správního řádu a neshledal důvod pro postup vedoucí k novému rozhodnutí, resp. zda s ohledem na to, že původní lhůta uplynula, měl stanovit lhůtu novou. Je nepochybné, že původně stanovená lhůta k vycestování uplynula marně, avšak pouze z důvodu spočívajícího na straně žalobce, nikoli na straně správních orgánů. Správní orgány obou stupňů podrobně vysvětlily, proč neakceptovaly postup, který žalobce – odvolává se na ust. § 101 písm. c) zákona o pobytu cizinců – připomíná, a správně poukazují na to, že žalobce měl dostatek času, aby si uspořádal své poměry a vycestoval z území České republiky.

Ust. § 101 písm. c) správního řádu umožňuje správnímu orgánu novým rozhodnutím z vážných důvodů dodatečně stanovit nebo změnit lhůtu ke splnění povinnosti, stanoví-li tuto možnost zákon. Toto ustanovení slouží zejména k odstranění tvrdosti původního rozhodnutí a umožňuje dodatečně změnit lhůtu ke splnění povinnosti. Bezprostředně souvisí s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, podle něhož výroková část rozhodnutí obsahuje mimo jiné lhůtu ke splnění povinnosti, která se rozhodnutím ukládá, popř. i jiné údaje potřebné k řádnému splnění této povinnosti. Na vydání nového rozhodnutí v režimu ust. § 101 písm. c) správního řádu není právní nárok a správní orgán je oprávněn a povinen zkoumat oprávněnost této žádosti, a pokud dojde k závěru, že není důvodná, a tedy neodůvodňuje zahájení nového správního řízení, řízení o žádosti zastaví (tzn. nezamítne ji). Lze shrnout, že žalovaný neměl povinnost nové řízení zahájit.

Zároveň městský soud dospěl k závěru, že okolnosti projednávaného případu skutečně neospravedlňovaly zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí ohledně stanovení nové lhůty k vycestování. Smyslem a účelem stanovení lhůty k vycestování z území podle ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „*zákon o pobytu cizinců*“), je umožnit vyhoštěnému cizinci uspořádat si všech svých záležitostí, než opustí území České republiky. V žalobcově případě pravomocně skončil soudní přezkum týkající se jeho správního

vyhoštění dne 22. 8. 2013 (tímto dnem nabyl právní moci rozsudek městského soudu ze dne 24. 7. 2013 č.j. 2 A 40/2013-34, kterým byla zamítnuta žaloba podaná proti rozhodnutí o správním vyhoštění). Zároveň si žalobce musel být vědom skutečnosti, že prakticky jakýkoli výsledek trestního řízení nemá vliv na skutečnost, že rozhodnutí o uložení správního vyhoštění působí účinky, a proto je povinen území České republiky opustit. Trestní řízení bylo skončeno dne 18. 12. 2013 a výjezdní příkaz byl žalobci vydán do 14. 1. 2014. Za této situace, kdy měl žalobce dostatek času, aby respektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a měl možnost uspořádat své záležitosti před opuštěním území České republiky po dobu téměř 5 měsíců (od 22. 8. 2013 do 14. 1. 2014), přičemž i po skončení trestního řízení měl žalobce na uspořádání svých záležitostí téměř měsíc. Městský soud má za to, že smysl a účel stanovení lhůty k vycestování byl v daném případě dodržen a žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně rozhodl po věcné i formální stránce správně. Žalobci byla umožněna zcela jasná a dostatečně dlouhá doba k opuštění území. Jeho osobní situaci dokonce již dostatečně podrobně včetně dopadu do rodinného života posoudil a vysvětlil i NSS, když zamítl kasační stížnost proti výše cit. rozsudku městského soudu.

Otázka výjezdních příkazů je zde irelevantní, neboť rozhodující bylo, zda je (byl) dán vážný důvod pro vydání nového rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování podle ust. § 101 písm. c) správního řádu, tedy zda byl naplněn smysl a účel lhůty k vycestování. Výjezdní příkaz v souladu s ust. § 17 písm. d) zákona o pobytu cizinců (pouze) opravňuje cizince přechodně přebývat na území České republiky a nijak se tedy nedotýká otázky splnění smyslu a účelu lhůty podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Z výše uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému, který měl v řízení úspěch, procesní náklady podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. května 2016

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu